

Arrest

**nr. 177 174 van 27 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 28 april 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 april 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 mei 2016 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient via een op 19 oktober 2015 gedateerd schrijven een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. Op 18 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen vormen de bestreden beslissingen.

Zij zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.10.2015 werd ingediend door:

Naam: [M.] Voorna(a)m(en): [P.] Nationaliteit: Armeen

[...]

+ Kind: [M.R.], Armeense nationaliteit, geboren op [...]. Allen verblijvende te: Verblijvende te [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt: "Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3^ode bloedverwanten in neergaande lijn (...) of die te hunnen laste zijn

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van de bestaansmiddelen:

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen blijkt dat de Belgische referentiepersoon pensioen ontvangt. Het ontvangen van dit pensioen wordt aangetoond aan de hand van een aantal rekeninguittreksels. Andere bewijzen van bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden niet voorgelegd.

Bij gebrek aan een toelichtende brief van de Rijksdienst voor pensioenen kan echter niet worden vastgesteld hoe het pensioen van de referentiepersoon samengesteld is. Er valt dus niet uit te maken of het hier een rustpensioen als werknemer, een weduwnaarspensioen, een inkomensgarantie voor ouderen, enz. betreft of misschien wel een samengesteld pensioen van verschillende van deze hoedanigheden. Bijgevolg kan niet worden uitgesloten of de referentiepersoon al dan niet inkomensgarantie voor ouderen ontvangt. Inkomensgarantie voor ouderen is wel degelijk sociale bijstand, dat niet in aanmerking kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Bij gebrek aan voldoende informatie kan niet worden vastgesteld in hoeverre de middelenvereiste overeenkomstig art. 40ter is voldaan.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is hier overbodig, er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat het bewezen bedrag niet in aanmerking kan worden genomen voor het vaststellen van de bestaansmiddelen.

Om diezelfde reden wordt ook het verblijfsrecht van [M.R.] geweigerd. Gezien de aard van de bestaansmiddelen niet werd aangetoond, kan er niet worden afgetoetst of aan de voorwaarden is voldaan. Betrokkene deed de aanvraag gezamenlijk met zijn vader, het is in het belang van het kind de verblijfssituatie van de vader te volgen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7,1, 2°: legaal verblijf in België verstreken."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van het beroep vast voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en dit bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.3. In het proces-verbaal van terechtzitting werd het volgende opgenomen:

“De voorzitter wijst erop dat de verzoekende partij ingevolge een nieuwe aanvraag op 8 december 2015 in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie, geldig tot 20 november 2016. De verzoekende partij stelt dat dit correct is, maar wenst te volharden in haar belang bij het aanvechten van het bevel om het grondgebied te verlaten, rekening houdend met het standpunt over de gevolgen van de afgifte van een attest van immatriculatie dat de verwerende partij gebruikelijk inneemt. De verwerende partij bevestigt dat haar inziens enkel de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten tijdelijk is opgeschort.”

De in de bestreden bijlage 20 vervatte bevelscomponent is onverenigbaar met het ondertussen uitgereikte attest van immatriculatie dat geldig is tot november 2016. Het bevel om het grondgebied te verlaten dient dus te worden beschouwd als impliciet ingetrokken (cf. RvS 16 december 2014, nr. 229.575 en RvS 28 mei 2014, nr. 10.529 (c)). Het attest van immatriculatie houdt immers in dat de betrokkene een verblijfsrecht krijgt in afwachting van de behandeling ten gronde van de aanvraag gezinshereniging, ook al is dit tijdelijk en precair. Het gegeven dat het slechts handelt om een tijdelijk verblijfsrecht in afwachting van een definitieve beslissing aangaande de vestigingsaanvraag, neemt niet weg dat de houder ervan voorlopig het recht heeft om in het Rijk te verblijven. Men kan niet tegelijkertijd houder zijn van een beslissing die aanmaant het Rijk te verlaten en van een verblijfsvergunning die toelaat, ook al is het tijdelijk, om op legale wijze in het Rijk te verblijven. Met de vaststelling dat het bevel om het grondgebied te verlaten als impliciet ingetrokken dient te worden beschouwd, wordt voorts geen uitspraak gedaan over de vraag of dit bevel op het ogenblik dat het gegeven werd rechtsgeldig was of niet. De Raad merkt hierbij nog op dat niets de verwerende partij verhindert om opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren met als wettelijke grondslag artikel 7 van de Vreemdelingenwet in geval van een gebeurlijke negatieve beslissing inzake de nieuwe vestigingsaanvraag.

Anders dan de verwerende partij voorhoudt, raakt een attest van immatriculatie niet enkel aan de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel maar ook aan die verwijderingsmaatregel zelf (cf. zeer recent nog, RvS 14 juni 2016, nr. 235.046). De Raad kan zich niet van de indruk ontdoen dat de verwerende partij zich te dezen bezondigt aan procedurele hardnekkigheid om ondanks het door haar gekend standpunt van de Raad van State ter terechtzitting toch vast te houden aan de stelling dat het bevel om het grondgebied te verlaten slechts wordt geschorst door het voormelde attest van immatriculatie. Dit is een betreurenswaardige houding, te meer daar dit net als procedurele hardnekkigheid aan de kant van een verzoekende partij een hinderpaal vormt in een vlotte afhandeling van beroepen.

Het attest van immatriculatie is onverenigbaar met het bevel om het grondgebied te verlaten dat is opgenomen in de bestreden bijlage 20.

2.4. Het beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is derhalve onontvankelijk, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

3.1. Verzoeker voert in zijn eerste en enige middel het volgende aan *“Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten”*.

Hij licht zijn betoog als volgt toe:

“Aangezien de bestreden beslissing stelt als volgt:

“De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te kunnen genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.”

Verzoeker heeft de Armeense nationaliteit en vormt een feitelijk en hecht gezin met de referentiepersoon

De bestreden beslissing stelt dat de referentiepersoon niet voldoet aan de voorwaarde van artikel 40ter Vreemdelingenwet, deze stelt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen : dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen : 1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid; 2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen; 3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

De bestreden beslissing stelt dat referentiepersoon een pensioen ontvangt, doch dat er niet kan worden vastgesteld hoe het pensioen van referentiepersoon samengesteld is.

Uw Raad wees er in haar beslissing dd. 02.02.2015 (arrest nr. 137.741 in de zaak RVV 106 728/IX) reeds op dat verwerende partij de verplichting heeft om in concreto te onderzoeken welke bestaansmiddelen de verzoekende partij en de referentiepersoon in hun specifieke omstandigheden nodig hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden. Het bedrag dat wordt bepaald in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is namelijk een referentiebedrag en geen minimumbedrag waaronder geen gezinshereniging mogelijk is.

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van de verzoekende partij en de referentiepersoon, dan voorziet artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling.

De gemachtigde is aldus in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en op een correcte feitenvinding te baseren. De beslissing tot weigering van verblijf is niet gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag. De materiële motiveringsplicht werd dan ook geschonden in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)’.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

*Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.
Dat het middel bijgevolg ernstig is.*

Dat in toepassing van het artikel 39/79 van de wet dd. 15.12.1980 de indiening van onderhavig beroep tot nietigverklaring de tenuitvoerlegging van de maatregel schorst."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat in de beslissing tot weigering van verblijf duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan de beslissing is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke reglementaire bepalingen, immers vastgesteld dat bij gebrek aan voldoende informatie niet kan worden vastgesteld in hoeverre aan de middelenvereiste uit artikel. 40ter van de Vreemdelingenwet is voldaan. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. De inhoudelijke kritiek dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

3.4. Verzoeker valt erover dat de verwerende partij geen behoefteanalyse heeft gedaan en acht dit onzorgvuldig optreden van de verwerende partij, maar hij gaat er totaal aan voorbij dat de verwerende partij in de bestreden beslissing heeft vastgesteld dat er onvoldoende info werd verstrekt over de samenstelling van het pensioen van de referentiepersoon. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig achten dat de verwerende partij geen behoefteanalyse maakt indien niet vaststaat dat de inkomsten van de referentiepersoon inkomsten zijn die kunnen in aanmerking genomen worden overeenkomstig het gestelde in artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet en niet uitgesloten zijn conform het gestelde in artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Bij gebrek aan stabiele en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, is er geen sprake van dergelijke bestaansmiddelen die lager zijn dan het in diezelfde bepaling bedoelde referentiebedrag en dient de verwerende partij dan ook niet over te gaan tot de in artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet bedoelde behoefteanalyse (RvS 25 november 2015, nr. 233.022). Verzoeker gaat totaal niet in op de vastgestelde ontoereikende informatie over de samenstelling van het pensioen van de referentiepersoon. De zorgvuldigheidsplicht ligt ook bij de bestuurde en het kwam hem toe duidelijke informatie te verschaffen over de samenstelling van het pensioen van de referentiepersoon, quod non. Nu een onderzoek in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet zich niet opdringt, kan verzoeker niet nuttig verwijzen naar het arrest van de Raad van 2 februari 2015 met nummer 137 741. Verzoekers afsluitende theoretische beschouwingen over de zorgvuldigheidsplicht tonen daarvan geen schending aan.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste en enige middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA